

Моя школа – найкраща

Дитинство... Мені 7, і я вперше піду до школи. У новій шкільній формі, яку одразу полюбила, величезні білі банти, смарагдові, лакові туфлі, які щодня приміряла і мріяла – коли ж той день настане. І от 1 вересня далекого 1984 року, я стала ученицею Великосорочинської середньої школи. І полетіло, закрутилося шкільне життя. Я любила ходити до школи, гордо несучи портфеля, любила слухати вранці спів дзвоника, який скликав учнів на уроки, до світлих, просторих класних кімнат. Саме такою класною кімнатою була моя. висока стеля, світлі стіни, друга парта від дверей, за яку мене посадили. І ніжні, мудрі очі вчителя, які я ніколи не забуду. Світла пам'ять моїй першій вчительці Пруткевич Ользі Василівні, це вона мене навчала бути старанною ученицею. Я любила цікаві уроки літератури, задачі з математики, уроки англійської мови, перші спроби програмування на уроках інформатики, участь у різних конкурсах з музики. Одного разу навіть їздила до Москви співати. Подобалося навесні, разом з однокласниками, садити та полоти помідори, а восени збирати їх. А скільки радості було, як директор на лінійці скаже, що «сьогодні не йти до школи», а їдемо всі копати буряки чи картоплю. Так змагалися між класами, а за перше місце були неодноразово нагороджені екскурсійними поїздками, це не забудеться ніколи. Я любила свою школу, в ній минули мої найкращі, безтурботні роки життя, хоча, як і всі учні, також мріяла її якнайшвидше закінчити та стати дорослою. Мені 16, я у білій сукні, білих лакових туфлях, без бантів стою на шкільному порозі, на порозі дорослого життя. А в голові чутно слова вчителя Надії Василівни, які вона нам часто говорила «Життя прожити – не поле перейти». Що буде далі, куди іти, де навчатися? І закрутилось, понесло...

Пройшли роки, я знову в школі, іду по світлих коридорах, де ходила ще маленькою, заходжу у свій клас де навчалася в 10-11 класі. Тепер це мій кабінет

інформатики, де я навчаю своїх учнів, бути старанними й часто кажу їм слова «Життя прожити – не поле перейти!». Я знаю, що моя школа найкраща, була, є і буде! Чому? Не можу пояснити, бо вона просто НАЙКРАЩА! Багато чого змінилося з тих років, ніби й стеля вже не така висока, а замість шкільної дошки у нас інтерактивні комплекси, замість шкільного зошита ми часто використовуємо google документ для збереження інформації, замість бібліотеки – вікіпедію, у кожного учня є смартфон, кожен першокласник знає, що це таке планшет, ноутбук чи комп'ютер, wi-fi. Незмінною лишилася вона – школа, яка зберегла кращі традиції, дає міцні знання, гідно виховує молоде покоління. І я точно знаю, що це саме те місце до якого лежить моя душа, і без школи я, мабуть, жити не зможу. І мабуть, закривши очі я змогла б обійти всі поверхи школи й не збитися зі шляху.